

Emily Brontë

La răscruce de vânturi

Autor: Emily Brontë

Titlu original: Wuthering Heights

Titlu: La răscruce de vânturi

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2019

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-950-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRONTË, EMILY

La răscruce de vânturi / Emily Brontë. - București :

Dexon, 2019

ISBN 978-973-701-950-9

821.111

Capitolul 1

1801

M-am întors din vizita făcută posacului meu proprietar și vecin, singura făptură care ar putea să mă mai tulbure aici! Într-adevăr, am poposit într-un ținut minunat! Desigur că n-aș fi putut alege, din toată Anglia, un loc mai la adăpost de orice frământare omenească. Un desăvârșit rai al mizantropilor; iar domnul Heathcliff și cu mine suntem parcă anume făcuți să ne înfruptăm din acest ținut al dezolării. Strașnic bărbat! Totuși, nu cred că și-a închipuit cum mi s-a încălzit inima de simpatie pentru el când, apropiindu-mă călare, am văzut că ochii lui negri se întunecă bănuitori sub sprâncene și că la auzul glasului meu își vâră, cu o hotărâre acră, degetele și mai adânc în jiletcă.

— Domnul Heathcliff? l-am întrebat.

Răspunsul a fost un semn făcut din cap.

— Sunt Lockwood, noul dumneavoastră chiriaș, domnule. Am luat asupra-mi îndrăzneala să vin în vizită la dumneavoastră imediat după sosirea mea aici. Nădăjduiesc că nu v-am plictisit prea mult stăruind să închiriez Thrushcross Grange. Am auzit ieri că ați avea oarecare griji...

— Thrushcross Grange e proprietatea mea, domnule, m-a întrerupt el schimonosindu-și fața, și, dacă mi-ar da mâna, n-aș îngădui nimănui să mă plictisească; intră!

Acest „intră“ a fost suierat printre dinți, vrând să spună mai curând: „Du-te dracului“ decât altceva; iar scârțâitul porții de care se sprijinea domnul Heathcliff n-a arătat mai multă bunavoiență decât cuvintele lui. Cred că tocmai amănuntele acestea m-au făcut să-i primesc invitația: mă interesa să cunosc un om care părea și mai posac decât mine.

Cînd văzu că pieptul calului meu împinge cu hotărâre poarta, întinse mîna și-i scoase lanțul, apoi, posomorât, o porni înaintea mea pe alee. Ajunși în curte, strigă:

— Joseph, ia calul domnului Lockwood și adu vin!

„Desigur, omul acesta constituie întregul personal de serviciu, îmi zisei auzind dubla poruncă. Nu-i de mirare că iarba crește printre lespezi și că, fără îndoială, numai vitele mai tund gardurile vii.“

Joseph era un om vârstnic, ba chiar bătrân, poate chiar foarte bătrân, deși părea voinic și vânos.

— Domnul să ne apere! mormăi el morocănos, ajutându-mă să descalec.

Și mă privi atât de acru, încât eu, indulgent, am vrut să cred că avea nevoie de ajutorul ceresc pentru a-și mistui cina și exclamația lui plină de evlavie nu avea nici o legătură cu sosirea mea neașteptată.

Wuthering Heights¹ e denumirea reședinței domnului Heathcliff. O poreclă provincială potrivită pentru a evoca vuietul vântului ce se dezlănțuie în jurul casei pe timp de furtună. Pe acele culmi, desigur, aerul e mereu tăios și rece; și nu e greu de ghicit cu ce putere pornește vântul de miazănoapte peste creste, judecând după apriga înclinare a câtorva brazi pitici, sădiți în apropierea casei și a unor tufe prăpădite, cu crengile întinse într-o singură parte, cerșind parcă pomană de la soare. Din fericiire, arhitectul a fost prevăzător și a clădit casa solid. Ferestrele sunt înguste, tăiate adânc în zid, iar colțurile, apărute de pietre mari, ieșite mult în relief.

Înainte de a trece pragul, m-am oprit să admir mulțimea de sculpturi grotești risipite cu precădere pe fațadă și în jurul intrării principale, deasupra căreia, printre nenumărați grifoni care începuseră să se fărâmițeze și amorași lipsiți de pudoare, am descoperit data – 1500 – și numele Hareton Earnshaw. Aș fi vrut să fac câteva comentarii și să-l rog pe ursuzul meu proprietar să-mi facă un scurt istoric al acestei clădiri; dar atitudinea lui, așa cum stătea în fața ușii, părea să-mi ceară ori să intru imediat în casă, ori să plec definitiv. Iar eu nu doream să-i sporesc nerăbdarea înainte de a fi pătruns în sanctuarul său.

Urcând o singură treaptă, și fără să mai trecem prin vreun gang sau vestibul, ne aflam în odaia principală, numită prin partea locului „sală”. De obicei, sala cuprinde și bucătăria și camera de primire, dar eu cred că la Wuthering Heights bucătăria cu toate rosturile ei a fost silită să se retragă în cu totul altă parte. Deslușeam glasuri pălăvrăgind și zgomot de vase venit de departe; de altfel, în preajma căminului uriaș n-am văzut strălucind pe pereți vase de aramă, strecurătoare de cositor sau vreun alt obiect care să mă fi făcut a crede că acolo se coace, se fierbe sau se prăjește ceva. Însă într-un capăt al încăperii se răsfrângeau minunat atât lumina cât și căldura, în enorme farfurii de cositor, ibrice și oale de argint, așezate rânduri-rânduri pe un imens bufet de stejar, înalt până-n tavan. Acesta nu fusese niciodată vopsit: pentru un ochi

cercetător, întreaga lui structură era vizibilă, în afara unei porțiuni ascunse de o stinghie de lemn de care erau atârinate turte de ovăz și nenumărate hălci de carne de vacă, berbec și porc. Deasupra căminului se aflau mai multe puști vechi, prăfuite și o pereche de pistoale de pus la coburi; iar în chip de podoabă, înșirate pe marginea unui raft, trei cutii de metal, pictate în culori țipătoare. Pardoseala era de piatră albă, lustruită, scaunele rustice, cu speteze înalte, vopsite în verde. În umbră se întrezăreau unul sau două scaune masive, negre. În firida de jos a bufetului sta culcată o cățea roșiatică, voinică, din neamul prepelicarilor, înconjurată de o ceată de căței care scânceau; iar prin unghere dormeau alți câini.

Locuința și mobilierul n-ar fi avut nimic deosebit dacă ar fi aparținut unui obișnuit fermier din nord, cu fața dârză, cu picioare puternice, puse în valoare de pantalonii bufanți și jambiere. În orice casă, pe o rază de cinci sau șase mile printre aceste coline, dacă te duci la ora potrivită, după-amiază, poți găsi un asemenea personaj, așezat în fotoliul său, cu cana de bere spumegând pe masa rotundă din fața lui. Dar domnul Heathcliff oferea un contrast izbitor față de casa și felul lui de viață. Ca înfățișare, părea un țigan cu pielea tuciurie, ca îmbrăcăminte și purtare, un gentleman, atâta cât poate părea gentleman un om care trăiește la țară. Fiind bine făcut la trup și având o față plăcută, cu toată înfățișarea lui morocănoasă, nici chiar lipsa de cochetărie nu-i ședea rău. L-ai fi putut bănui că este de o îngâmfare de proastă calitate; dar inima mea binevoitoare îmi spunea că nu poate fi vorba de așa ceva: nu știu ce instinct mă făcea să cred că rezerva lui izvorăște din sila pe care o are pentru orice exteriorizare a sentimentelor, pentru orice manifestare a unei simpatii reciproce, că iubește sau urăște în ascuns, și i s-ar părea o obrăznicie ca cineva să-i arate că-l iubește sau îl urăște. Dar mă cam pripesc: îi dăruiesc cu prea multă generozitate propriile mele însușiri. Motivele care-l fac pe domnul Heathcliff să nu întindă mâna pentru a face cunoștința unui străin, cu care, întâmplător, s-a întâlnit, pot fi cu totul diferite de ale mele. Îmi place să cred că structura mea sufletească e oarecum unică: sârmana mea mamă îmi spunea că n-o să am niciodată un cămin comod și, într-adevăr, chiar în vara trecută m-am dovedit cu desăvârșire nedemn de a-l avea.

În timp ce mă aflam, pentru o lună de zile, pe malul mării, unde mă bucuram de aer curat, întâmplarea a făcut să întâlnesc acolo cea mai fermecătoare făptură: o adevărată zeiță în ochii mei, atâta vreme cât nu m-a băgat în seamă. Niciodată nu mi-am destăinuit iubirea prin viu grai, dar dacă privirile pot vorbi, atunci și cel mai idiot dintre idioți ar

¹ Provincialism intraductibil, echivalent cu: „La răsucruce de vânturi” (n. red.).

fi putut ghici că eram îndrăgostit de ea până peste cap. În cele din urmă m-a înțeles și mi-a răspuns cu cea mai dulce privire ce se poate inchipui. Știi ce-am făcut? O mărturisesc cu rușine: glacial, m-am retras în mine ca un melc, și la fiecare privire caldă de-a ei m-am retras mai adânc, mai rece, până când, în cele din urmă, biata făptură nevinovată a început să se întrebe dacă nu cumva și-a pierdut mințile și, năucită de nedumerire, rușinată de presupusa ei eroare, își convinse mama și amândouă plecară din localitate. Această bizară atitudine mi-a creat reputația unui om cu desăvârșire lipsit de suflet, reputație pe care numai eu știu cât de puțin o merit!

M-am așezat la capătul căminului, pe un scaun opus celui spre care pășea gazda mea; și, ca să-mi fac de lucru, am încercat să mângâi cățeaua, care, părăsindu-și culcușul și puii, se strecurase ca o lupoaică în spatele meu; avea buza răsfrântă, dinții albi umeziți de bale și sta gata să mă înșface. Mângâierile mele provocară o mârâială îndelungă și răgușită.

— Ai face mai bine să lași cățeaua în pace, mirâi și domnul Heathcliff pe același ton, iar pentru a împiedica unele demonstrații mai fioroase din partea ei, îi trase un picior. Nu-i învățată cu mângâierile, n-o țin pentru răsfăț. Apoi, făcând vreo câțiva pași mari spre o ușă lătu-ralnică, strigă din nou: Joseph!

Dar Joseph mormăia ceva neînțeles în fundul pivniței și părea că nu are de gând să vină sus, așa că stăpânul său coborî chiar el, lăsându-mă singur, față-n față cu cățeaua aceea amenințătoare și cu o pereche de câini ciobănești, flocoși și fioroși, care, împreună cu ea, îmi urmăreau cu mare băgare de seamă toate mișcărilor. Nedorind să intru în contact cu colții lor, am stat nemișcat; dar, spre ghinionul meu, crezând că nu vor înțelege insultele tacite, am avut nefericita idee de a mă strâmba și schimonosi în fața celor trei animale, până când una din strâmbături o enervă atât de mult pe „doamna“, încât se înfurie brusc și sări pe genunchii mei. Am azvârlit-o cât colo și m-am refugiat repede de partea cealaltă a mesei. Această mișcare a răsculat întreaga haită: o jumătate de duzină de monștri cu patru labe, de diferite dimensiuni și vârste, ieșiră din vizuinele lor ascunse și veniră spre cămin, punctul principal al încăperii. Simțind cum călcăiele mele, cât și pulpanele jachetei, devin obiectul precis al asaltului lor, m-am apărut de atacul celor mai puternici adversari cu vâtraul; totuși, pentru a restabili pacea, am fost silit să strig după ajutorul cuiva din casă.

Domnul Heathcliff și omul lui urcară treptele pivniței cu o indife-rență jignitoare. Cred că nu și-au iuțit cătuși de puțin pasul, cu toate că

în jurul căminului se stârnise o puternică larmă de lătrături și chelălăieli. Din fericire, cineva din bucătărie veni în grabă. O femeie corpolentă, cu fusta suflecată, brațele goale și obrajii rumeniți de foc se repezi în mijlocul nostru învârtind o tigaie. Cu ajutorul acestei arme și al glasului ei, furtuna se potoli ca prin farmec, iar când stăpânul intră nu mai rămăsese în arenă decât ea, suflând din greu, ca marea după un vînt năprasnic.

— Ce dracu s-a întâmplat? întrebă el, măsurându-mă într-un mod greu de îndurat după această primire atât de puțin ospitalieră.

— Ce dracu, într-adevăr! mârâii eu. Turma de porci în care-au intrat demonii² nu era stăpînită de duhuri mai rele decât jivinele dumnea-voastră, domnule. Dacă părăseai un străin în mijlocul unei haite de tigri tot atâta era!

— Nu se leagă de oamenii care nu se ating de nimic, observă el, punând sticla în fața mea și împingând masa la locul ei. Bine fac câinii dacă sunt atenți. Bei un pahar de vin?

— Nu, mulțumesc.

— Nu te-au muscat, nu-i așa?

— Dacă m-ar fi mușcat, fi învățam eu minte.

Fața lui Heathcliff se destinse într-un zâmbet.

— Haide, haide, zise, ești cam emoționat, domnule Lockwood. Poftim, gustă puțin vin. Oaspeții sunt atât de rari în această casă, încât, trebuie să recunosc, nici eu și nici câinii mei nu prea știm cum să-i primim. În sănătatea dumatăle, domnule!

Mă înclinai, făcându-i aceeași urare: îmi dădeam seamă că ar fi o prostie să mă îmbufnez din pricina obrăzniciei unei haite de dulăi. Și, în afară de asta, nu voiam să-mi las gazda să se mai distreze pe socoteala mea, căci atitudinea domnului Heathcliff cam înspre acolo tindea. Iar el, gândindu-se desigur că e o prostie să te pui rău cu un chiriaș bun, renunță în oarecare măsură la stilul său laconic și, nemaîngھیînd pronumele și verbele auxiliare, începu a vorbi despre un subiect care credea că mă interesează – avantajele și dezavantajele reședinței mele actuale. Din tot ce discutarăm, omul mi se păru foarte inteligent, de aceea, înainte de-a pleca, avusei îndrăzneala să-l rog să mă primească și a doua zi. El, firește, nu dorea să repet incursiunea în casa lui. Totuși, mă voi duce. Sunt uimit cât de sociabil mă simt în comparație cu el.

² Aluzie la o legendă biblică (n. red.).

În după-amiaza de ieri se lăsase ceață și frig. Mă gândeam că poate ar fi mai cuminte să rămân acasă, în biroul meu, lângă foc, în loc s-o pornesc prin bătărie și noroaie spre Wuthering Heights. Așa că, întorcându-mă de la masă (n.b. – iau masa de prânz între ora douăsprezece și unu, căci menajera mea, o matroană respectabilă, care face parte integrantă din casă, nu poate sau nu vrea să înțeleagă cererea mea de a fi servit la ora cincii), urcai scările cu intenția de a-mi petrece după-amiaza lenevind. Când să intru în odaia mea, văzui o tânără servitoare, îngenucheată lângă sobă, înconjurată de perii și găleți cu cărbuni, și care, scoțând un praful infernal, încerca să stingă flăcările sub mormane de cenușă. În fața acestui spectacol m-am retras imediat, mi-am luat pălăria și, după un drum de patru mile, am ajuns la poarta grădinii lui Heathcliff, tocmai la timp pentru a mă adăposti de primii fulgi de zăpadă ai viscolului ce se dezlănțuise.

Pe acel vârf de deal pleșuv, pământul era înghețat bocnă, iar aerul, tăios, mă făcea să dărdăi din tot trupul. Nefiind în stare să desfac lanțul porții, am sărit peste gard și am început să alerg de-a lungul aleii marginite, de o parte și de alta, de tufe răzlețe de coacăze. Zadarnic bătui în ușă până îmi amorțiră pumnii, și câinii începură să latre.

„Oameni blestemați! zisei în gând, ați merita să fiți pe veci izolați de semenii voștri pentru lipsa de ospitalitate și mojiția voastră. Nici chiar eu n-aș sta cu ușile ferecate în timpul zilei. Dar nu-mi pasă, trebuie să intru!“ Cu hotărâre, pusei mâna pe ivăr și începui a-l zgâlțâi din răspuțeri. Mutra acră a lui Joseph apărui la fereastra rotundă a hambarului.

— Ce cați aici? strigă el. Stăpănu-i jos, la vite. Dă ocol casei și du-te pân' la capătu' grajdului dacă vrei să vorbești cu el.

— Nu-i nimeni în casă să-mi deschidă? răcnii eu drept răspuns.

— Nu-i decât cucoana, și ea nu deschide chiar de-ai face larma asta turbată pân' la miezu' nopții.

— Dar pentru ce? Nu-i poți spune cine sunt? Haide, Joseph!

— Ba nu! Nu mă bag în treaba asta, mârâi capul din fereastră și dispăru.

Zăpada începu să se aștearnă, deasă. Pusei mâna pe clanță pentru a face o nouă încercare, când în curtea din dos apărui un tânăr fără haină, cu o furcă pe umăr. Îmi strigă să-l urmez și, după ce trecurăm printr-o

spălătorie și un spațiu pietruit unde se afla o magazie cu cărbuni, o pompă și un porumbar, sosirăm în sfârșit în sala mare, caldă și plăcută, unde fusesem primit în ajun. Încăperea strălucea minunat în lumina unui uriaș foc de cărbuni, turbă și lemne, iar lângă masă, așternută pentru o cină îmbelșugată, am avut plăcerea s-o văd pe „cucoana“, o ființă pe care nu mă așteptam s-o găsec aici. Mă înclinai și așteptai, crezând că mă va pofti să iau loc. Ea mă privi, rezemându-se de speteaza scaunului, dar rămase nemișcată și mută.

— Urâtă vreme! zisei. Mă tem, doamnă Heathcliff, că ușa din față a suferit consecințele nepăsării servitorilor dumneavoastră: am lovit din răspuțeri ca să mă audă.

Ea nu deschise gura. Eu o priveam, ea mă privea: adică își ațintise ochii asupra mea cu o răceală și o indiferență neplăcute și stingheritoare din cale-afară.

— Stai jos, zise tânărul pe un ton răstit. Acuși vine.

Îl ascultai; apoi îmi dreseri vocea, o chemai pe ticăloasa Junonă, care la această a doua întrevvedere a noastră binevoi să dea din vârful cozii, vrând să arate că mă cunoaște.

— Frumos animal! zisei, încercând din nou să intru în vorbă cu stăpâna casei. Aveți de gând să dați din căței, doamnă? .

— Nu sunt ai mei, răspunse plicticoasa gazdă cu un ton și mai respingător decât ar fi răspuns chiar Heathcliff.

— A, favoriții dumneavoastră fac parte dintre aceștia? continuai eu, întorcându-mă spre un colț întunecos al încăperii unde pe o pernă mi se părea că văd niște pisici.

— Ciudată alegere de favoriți! remarcă ea cu dispreț.

Spre ghinionul meu, acolo se afla un morman de iepuri morți. Mai tușii o dată ușor și mă trăseși mai aproape de cămin, spunând din nou că vremea e îngrozitoare.

— Nu trebuia să ieși din casă, zise ea, ridicându-se și luând de pe cămin două dintre cutiile de metal pictate.

Așa cum stătuse înainte, lumina nu ajungea până la ea; acum însă i-am putut vedea deslușit trupul și obrazul. Era zveltă și, după câte mi se părea, nu departe de vârsta uni fetișcane. Trupul frumos, iar obrazul — cea mai gingașă și distinsă față pe care am avut vreodată plăcerea s-o privesc. Trăsături fine, foarte frumoase, bucle bălaie, mai degrabă aurii, stăteau despletite pe gâtul ei delicat; iar ochii, dacă ar fi avut o expresie binevoitoare, ar fi fost irezistibili. Dar, spre norocul inimii mele sensibile, singurul sentiment ce se putea citi în ei era disprețul sau un soi de deznădejde, cu totul nefirească pe asemenea chip. Cutiile erau cam sus,

cât pe-acî să nu le ajungă; făcui o mișcare s-o ajut, dar ea se întoarse către mine ca un avar căruia cineva ar fi încercat să-i ajute sa-și numere galbenii.

— N-am nevoie de ajutorul dumitale, zise ea scurt. Pot să le iau și singură.

— Vă rog să mă iertați! mă grăbii să-i răspund.

— Ai fost poftit la ceai? întrebă ea legându-și un șorț peste frumosa-i fustă neagră; apoi măsură o lingură plină de frunze de ceai pe care-o ținu nemișcată deasupra ceainicului.

— Aș fi încântat să beau o ceașcă, îi răspunsei.

— Ai fost invitat? repetă ea.

— Nu, răspunsei, pe jumătate zâmbind. Dumneavoastră sunteți persoana îndreptățită să mă poftiți.

Ea aruncă ceaiul înapoi în cutie, puse lingura și celelalte la loc, apoi se așeză mînioasă pe scaun; fruntea îi era încruntată, iar buza inferioară roșie și bosumflată, ca la un copil care stă să plângă.

Între timp, tânărul își trase pe umeri o haină foarte jerpelită și, așezându-se și el în fața focului, începu să se uite la mine pe furiș, ca și cum între noi ar fi fost o dușmănie de moarte încă nerăzbinată. Începusem să mă întreb dacă era servitor ori ba. Atât veșmintele cât și vorba îi erau grosolane, cu totul lipsite de distincția pe care o remarcasem la domnul și doamna Heathcliff. Părul, castaniu și des, era aspru și neîngrijit, favoriți stufoși îi acopereau obrazii, iar mâinile îi erau înnegrite, ca ale unui muncitor de rând; totuși purtarea lui era îndrăzneată, aproape sfidătoare, iar față de stăpâna casei nu părea să aibă atitudinea unui servitor. În lipsa unor dovezi precise în privința situației lui în acea casă, am socotit că e mai bine să nu iau în seamă purtarea-i curioasă; și, câteva minute mai târziu, intrarea lui Heathcliff mă salvă în oarecare măsură din situația neplăcută în care mă aflam.

— După cum vezi, domnule, m-am ținut de făgăduială și am venit! exclamai eu, luând un aer vesel, dar mă tem că vremea nu mă va lăsa să ies din casă încă vreo jumătate de ceas; sper că-mi veți da adăpost în acest răstimp.

— O jumătate de ceas? zise el scuturându-și fulgii albi de pe haine; mă mir c-ai ales tocmai viscolul ăsta pentru a umbla pe coclauri. Știi că riști să te rătăcești prin mlaștini? Chiar oamenii învățați cu smârcurile de pe-aici greșesc deseori drumul în seri ca asta și pot să-ți spun că în momentul de față n-aș crede să se schimbe vremea.

— Poate gălesc printre oamenii dumneavoastră o călăuză. Va rămâne la Grange până mâine dimineață. Îmi puteți da pe cineva?

— Nu, nu pot.

— Într-adevăr? Atunci nu-mi rămâne decât să mă bizui pe puterile mele.

— U-u-u-f!

— Faci ceaiul? îl întrebă pe băiatul cu haina jerpelită, mutându-și privirea sălbatică de la mine la tânăra doamnă.

— Îi dai și lui? întrebă ea adresându-i-se lui Heathcliff.

— Fă ceaiul! fu răspunsul, rostit cu atâta brutalitate, încât am tresărit.

Tonul acestor cuvinte dezvăluia un caracter cu adevărat urât. Nu mai eram dispus să-l consider pe Heathcliff un „bărbat strașnic“. După ce pregătirile se isprăviră, mă pofti, zicând:

— Iar acum, domnule, apropie-ți scaunul.

Și toți, împreună cu tânărul bădăran, ne așezărăm în jurul mesei și înghițirăm ceaiul într-o tăcere mormântală.

Mă gândii că, deoarece eu înmurasem atmosfera, era de datoria mea să caut a o însenina. Îmi părea de necrezut ca ei să stea zi de zi atât de încruntați și tăcuți și, oricât de posaci ar fi fost, ura de pe fața fiecăruia din ei nu putea fi expresia lor obișnuită.

— E ciudat, începui — înghițisem o ceașcă de ceai și așteptam să mi se toarne alta — e ciudat cum obișnuința modelează gusturile și ideile. Puțini oameni își pot închipui că există fericire și într-o viață atât de izolată de lume cum e cea pe care o duceți dumneavoastră, domnule Heathcliff. Și totuși, îndrăznesc să spun că, înconjurat de familia dumneavoastră și alături de simpatica dumneavoastră doamnă, geniul bun care domnește peste căminul și inima dumneavoastră...

— Simpatică mea doamnă! mă întrerupse el cu o schimonoseală aproape diabolică pe obraz. Unde e... simpatică mea doamnă?

— Vreau să spun, doamna Heathcliff, soția dumneavoastră.

— A, da, vrei să spui că spiritul ei a luat locul unui înger păzitor și are grijă de Wuthering Heights chiar după ce trupul ei nu mai este? Nu-i așa?

Dându-mi seama că am făcut o gafă, încercai s-o dreg. Trebuia să văd că diferența de vârstă dintre aceștia doi e prea mare ca să fie soț și soție. El avea cam patruzeci de ani, vârsta maturității intelectuale la care bărbații rareori se complac în iluzia că fetele tinere se pot căsători cu ei din dragoste; acest vis e rezervat drept mângâiere la bătrânețe. Femeia nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani.

Apoi, într-o străfulgerare, m-am lămurit. „Desigur că bădăranul de lângă mine, care bea ceaiul dintr-un vas și mânca pâinea cu mâini

nespălate, e soțul ei: Heathcliff fiul, desigur. Iată ce înseamnă să te îngropi de viu: femeia s-a aruncat în brațele acestui necioplit pentru că, pur și simplu, nu știa că mai există pe lume și alți bărbați! Ce păcat de ea! Trebuie să bag de seamă ca nu cumva, din pricina mea, să regrete alegerea făcută“. După această reflecție pot părea cam încrezut, dar nu e cazul. Vecinul meu era aproape respingător; iar eu știam, din experiență, că sunt destul de atrăgător.

— Doamna Heathcliff e nora mea, zise Heathcliff, confirmându-mi bănuiala. În timp ce-mi vorbea, îi aruncă o privire ciudată: o privire de ură; sau, dacă nu, atunci mușchii feței lui, spre deosebire de ai altor oameni, erau în așa fel plămădiți, încât nu exprimau graiul sufletului.

— A, acum am înțeles; desigur că dumneavoastră sunteți fericitul posesor al acestei zâne binefăcătoare, remarcai, întorcându-mă către vecinul meu.

De data aceasta făcusem o neghiobie și mai mare: tânărul roși până-n vârful urechilor și-și strânse pumnii de parcă ar fi vrut să mă asasineze. Dar imediat se potoli, înăbușind furtuna cu o înjurătură grosolană, mârâită la adresa mea. Mi-am dat osteneala să n-o aud.

— Nu prea ai noroc cu presupunerile, domnule, remarcă gazda mea; nici unul dintre noi n-avem norocul de-a fi posesorul zânei dumitale binefăcătoare: bărbatul ei e mort. Am spus că e nora mea; așadar, trebuie să fi fost măritată cu fiul meu.

— Iar acest tânăr este...

— Desigur, nu fiul meu.

Heathcliff zâmbi din nou, cu aerul că ar fi o glumă prea năstrușnică să-i atribui paternitatea aceluia urs.

— Numele meu e Hareton Earnshaw, mormăi celălalt, și te sfătuiesc să-l respect!

— N-am manifestat nici o lipsă de respect, am răspuns, în timp ce în sinea mea râdeam de aerul demn cu care mi se prezentase.

Își pironi ochii îndelung asupra mea, dar eu îmi întorsei privirea de la el, temându-mă ca nu cumva să fiu ispitit să-l plesnesc sau să izbucnesc în râs. Începusem să mă simt cu totul nelalocul meu în acest plăcut cerc familial. Atmosfera aceea deprimantă mă cuprinsese și pe mine, distrugând aproape cu desăvârșire căldura și confortul fizic ce mă înconjurau. De aceea am hotărât că voi lua bine seama înainte de-a mă aventura și a treia oară sub acest acoperământ.

Masa se isprăvi, și cum nimeni nu dădu semne că ar avea de gând să înceapă o convorbire prietenoasă, m-am apropiat de fereastră pentru a vedea cum e vremea. Priveliștea era descurajantă: noaptea se lăsase

prea timpuriu, iar cerul și dealurile se făcuseră una cu vârtejul de vânt și zăpadă deasă.

— Cred că acum nu voi putea ajunge acasă fără o călăuză! exclamai fără să vreau. Drumurile sunt, desigur, înzăpezite și, chiar de n-ar fi, n-aș vedea nici un pas înaintea mea.

— Hareton, mergi și mână duzina aceea de oi în tinda hambarului. Dacă rămân în țarc, le acoperă zăpada. Pune și o scândură în fața lor, zise Heathcliff.

— Ce să mă fac? continuai eu din ce în ce mai enervat.

Întrebarea nu primi răspuns. Privind în jurul meu, îl văzui numai pe Joseph aducând într-o găleată terci pentru câini, și pe doamna Heathcliff, aplecată în fața focului și jucându-se: pune pe foc un mănunchi de chibrituri care căzuseră de pe polița căminului când așezase la loc cutia de ceai. Joseph, după ce-și lăsă povara jos, privi cu ochi critici întreaga încăpere și rosti eu glas hodorogit:

— Stau și mă minunez cum poți sta aici trândăvind, fără a pune mâna pe ceva, când toți ceilalți sunt pe-afară! Nu ești bună de nimic și n-are nici un rost să-ți mai vorbească omu'. Niciodată n-ai să te-ntorci de pe calea cea rea și-ai să te duci de-a dreptul la dracu, cum s-a dus și mumă-ta.

O clipă am crezut că acest discurs înflăcărat îmi fusese adresat mie și, destul de furios, pășii spre bătrînul nătărău cu ferma intenție de a-l scoate pe ușă în brânci. Dar răspunsul doamnei Heathcliff mă opri.

— Ipocrit bătrîn și mârșav ce ești! îi spuse. Nu ți-e teamă că, pomenind numele diavolului, o să vină să te ia? Te poftesc să nu mă mai provoci, căci de nu, am să-i cer o favoare specială să te ia imediat. Ascultă! Uită-te aici, Joseph, continuă ea, luând de pe polița o carte lunguiață, mare și neagră. Am să-ți arăt eu cât de departe am ajuns în magia neagră, și cu ajutorul ei voi fi în stare ca, în curând, să mă descotorosesc de cei ce-mi stau în cale. Vaca cea roșcată n-a murit întâmplător, iar reumatismele dumitale cu greu ar putea fi puse pe socoteala îndurării cerești.

— Oh! păcătoaso, păcătoaso, gâfâi bătrînul; de ne-ar scăpa Domnul de rele!

— Blestematele! Ești un afurisit. Piei din fața mea, că, de nu, te ating de-a binelea! Am să vă modelez pe toți din ceară și argilă, și primul care calcă poruncile hotărâte de mine – nici nu vreau să spun ce-i fac, dar ai să vezi! Piei îndată din fața ochilor mei!

Mica vrăjitoare îl privi cu ochii ei frumoși scăpărând de batjocură și răutate, iar Joseph, realmente îngrozit, ieși în grabă tremurând, rugân-